

джийско куче и си тръгна самичакъ. Въ сжщиятъ день той пристигна въ Ямболъ, дѣто завари гости—консулитѣ. Той скри въ санджка нѣкакъвъ си пакетъ и сѣдна да закусва и да вечеря. Сутринята той пакъ се приготвяше на ловъ за фазани, но вече не единъ, а съ гоститѣ.

Въ чифлика на Кушчязата е пусто и глухо; въ до-мѣтъ нѣма никого, но всичко е исчистено и приготвено за приеманieto на новитѣ млади сжпрузи. Чамъ-дерен-скитѣ имаминѣ, като прочитахъ иероглифитѣ на брач-ниятѣ актѣ, направи въ него поправка, и вмѣсто Кятибъ-оглу написа Кушчу-оглу. Добрѣ че прѣкоритѣ и на два-мата, на Кятиба и на Кушчията, се захвѣха съ една и сжщата буква *кафъ*. Тия арабско—персийско—турски писмена сж такива мжчни, такива нечетливи, щото не можашъ да прочетешъ онова, което е написалъ други; такива различни почерки иматъ тѣ, отъ разенъ видъ и форма—церковенъ, политически, воененъ, ферманенъ, правителственъ; при това турскитѣ мастила сж такива, щото твърдѣ отдавна написаното не е мжчно да се изближе съ язива. Думата Оглу си остана, имената же на двамата, Мехметъ и Ахметъ сж почти еднакви, и излѣзе че Кушчу-Оглу се оженилъ за дъщерята на Желепа Айше. Тя се варадва и бѣше довольна отъ замѣната: вмѣсто Кашея, добитъ едвамъ ли не до умирание по заповѣдь на Сердаръ-екремъ, на нея се падна най красивиятъ и славниятъ въ всичкитѣ Балкани киседжия, почти хайдутинъ.

Гостенката на Кятиба отпатува рано. Дилберъ деликанлията исчезна, както исчезва отъ Божийтъ свѣтъ всичко, което има тѣло, личностъ, животъ: нѣма нищо безсмъртно, на всичко трѣбва да настане край. Безсмъртенъ е духътъ, но за людѣтъ той е невидимъ въ пространството. Нѣма защо да се търси Дилберъ деликан-лията—нея вече я нѣмаше въ Чамъ-Дере.

Карабела и Вейсъ-ага сжщо ги нѣмаше, защото тѣ дойдахъ да поздравятъ съ кланяние и цѣлувание по-литѣ на свойтъ господаръ, когато той се връщаше отъ Айше въ свойтъ домъ. Съ него бѣше Айше, залибена и още повече прекрасна, отъ колкото вчера. Прелеститѣ